

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016076 15 Кж 4
Бања Лука, 04.02.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Е.Ц. и В.П., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016076 15 К од 18.06.2015. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и њихови браниоци, донио је 04.02.2016. године

ПРЕСУДУ

Дјелимично се уважавају жалбе бранилаца оптужених, преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016076 15 К од 18.06.2015. године, тако што се оптужени Е.Ц. због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске за које је том пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, док се оптуженом В.П. за исто кривично дјело утврђује казна затвора у трајању од 5 (пет) година, а узимају утврђеним казне затвора у трајању од 1 (једне) године, опозивањем условне осуде по пресуди Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 012107 04 К од 09.11.2011. године, те казна затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци изречена пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 149452 13 К од 12.12.2014. године, па се оптужени В.П. примјеном одредаба члана 42. став 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шесет) година.

На основу члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске оптуженима се у изречену казну урачунава вријеме проведено у притвору почев од 03.12.2014. године, па надаље, а оптуженом В.П. и вријеме проведено у притвору од 31.05.2012. године до 21.08.2012. године по пресуди Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 149452 13 К од 12.12.2014. године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016076 15 К од 18.06.2015. године, оптужени Е.Ц. и В.П. су оглашени кривим због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). За то дјело оптужени Е.Ц. је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, док је за то дјело В.П. утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, а узете утврђеним казна затвора у трајању од 1 (једне) године, опозивањем условне осуде изречене пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 012107 04 К од 09.11.2011. године, те казна затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци изречена пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 149452 13 К од 12.12.2014. године, па је примјеном одредаба члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

У изречену казну оптуженима је урачунато вријеме проведено у притвору и на издржавању казне, како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

На основу члана 62. став 1. и члана 224. став 5. КЗ РС од оптужених су одузети предмети наведени у изреци првостепене пресуде.

Оптужени Е.Ц. је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 380,00 КМ, а обојица оптужених на плаћање паушалног износа од по 300,00 КМ, те на плаћање награде и нужних издатака постављених им бранилаца, с тим што ће износ ових трошкова првостепени суд одредити посебним рјешењем.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе браниоци оптужених.

Бранилац оптуженог Е.Ц., адвокат мр Д.Б. из Б.Л. (у вријеме изјављивања жалбе) побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлука о кривичним санкцијама, те одлуке о трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог В.П., адвокат З.Ј. из Б.Л., побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, те одлука о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка. Предлаже да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Окружни тужилац је поднио одговор на жалбе бранилаца оптужених и предложио да се те жалбе одбију као наосноване.

На сједници вијећа бранилац оптуженог Е.Ц., адвокат М.П. из Б.Л. изложио је жалбу коју је оптужени подржао.

Бранилац оптуженог В.П., је изложио жалбу коју је овај оптужени подржао.

Републички тужилац је остао код одговора на жалбе бранилаца и предложио да се оне одбију као неосноване.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор тужиоца на жалбе бранилаца оптужених, одлучено је као у изредци ове пресуде из следећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) жалба браниоца оптуженог Е.Ц. види у томе што је првостепени суд одбио приједлоге одбране да се изведе доказ по вјештаку геодетске струке који би на лицу мјеста утврдио коме припада двориште у коме је нађена дигитална вага која је према потврди одузета од оптуженог, а одбио је приједлог да се проведе доказ вјештачењем потписа оптуженог Ц. на тој потврди.

Оцјењујући изнесене приговоре у овом дијелу побијања пресуде, овај суд налази да повреда права на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС није почињена, јер у процесној ситуацији када суд оцијени да извођење неког доказа није потребно и тај приједлог одбије и ваљано га образложи, тиме не чини повреду права на одбрану. Конкретан случај је управо такав јер су у поступку саслушани свјedoци Д.Р., те Д. и В.З. у својим исказима потврдили да је дигитална вага пронађена у дворишту које користи оптужени, да је оптужени потписао потврду о привременом одузимању дигиталне ваге, а није имао никаквих приговора на поступак претресања куће и дворишта које оптужени користи, због чега су приговори жалбе браниоца у овом дијелу побијања пресуде неосновани. Овај суд наглашава да је овом суду достављена изјава коју је написао М.Г. у КПЗ Т. а коју изјаву је бранилац оптуженог, адвокат М.П. доставио овом суду изван рока за подношење жалбе, па обзиром да се ради о изјави која не представља исказ дат у поступку пред судом, она нема процесни значај због чега исту овај суд није ни могао оцијенити.

Осим те повреде жалба браниоца оптуженог Ц. указује да су према оптуженом одређене и проведене посебне истражне радње супротно одредбама члана 234. до 237. ЗКП РС и да су докази прибављени тим радњама незаконити и на њима се не може заснивати пресуда. У овом дијелу жалба износи аргументацију да на незаконитост тих радњи указује чињеница да пресуда није образложила постојање основане сумње у вези са дјелом за које је против оптуженог вођена истрага нити зашто се на други начин не могу обезбједити докази у овом поступку. Ни ти приговори нису основани, јер је побијана пресуда образложила на страни 17 да је издавање наредби за предузимање посебних истражних радњи одређено не само због тога да би се утврдиле чињенице у вези са дјелом за које се истрага водила, већ и због тога што се на други начин нису могли обезбједити докази о другим осумњиченим у односу на које су такође издаване наредбе за провођење посебних истражних радњи, а на други начин се ти докази нису могли прибавити ни у односу према лицима – конзументима опојне дроге, као и од кога су ту дрогу куповали. Стога приговори ове жалбе да

су ове радње незаконите и да се на њима не може заснивати пресуда, нису основани. О свему што је речено пресуда је изнијела ваљано образложење на странама 16 последњи пасус, страни 17 и страни 18 први пасус. У вези са изнесеним приговорима да посебне истражне радње нису законит доказ и да се на њима не може заснивати судска одлука, жалба истиче да фолдери о пресретнутим телефонским разговорима и СМС порукама нису преведени на српски језик, који је у службеној употреби пред судом. О томе је пресуда дала ваљано образложење на страни 18 истичући да у пресретнутим фолдерима се биљежи разговор на језику на коме се поступак води, а да текст поруке као и све остале техничке карактеристике, а у складу са Европском Конвенцијом о високом технолошком криминалитету на коју се пресуда позива на страни 18 образложења, због стандардизације се користи изворно, дакле, на енглеском језику. Стога се жалилац на преостали дио образложења побијане пресуде упућује, а приговоре које је изнио овај суд оцјењује неоснованим.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба указује на погрешну оцјену доказа, прије свега исказа свједока Н.Г., А.Г., Д.М., Н.Б. које су дали у истрази на саслушању пред овлашћеним службеним лицима, а на главном претресу су те тврдње порекли. Ти приговору су у овом жалбеном основу побијања пресуде неосновани, јер је побијана пресуда изнијела садржај исказа свједока А.Г., Д.М., Н.Б. и Н.Г., које су дали пред овлашћеним службеним лицима, те, те исказе правилно оцијенила прихватајући их као вјеродостојене, образлажући зашто није прихватила њихове исказе дате на главном претресу. Закључак првостепеног суда о вјеродостојности исказа датих пред овлашћеним службеним лицима заснован је и на исказима свједока М.В., Д.Ј., Б.Г., Д.Р., Г.Р., В.С. који су потврдили да никакве радње принуде према свједоцима у току њиховог испитивања нису вршене. Чињенична основа побијане пресуде је супротно приговорима жалбе браниоца оптуженог Ц., потпуна и правилна.

Жалба браниоца оптуженог В.П. указује да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде, те да је суд пресуду засновао на доказима на којима се према одредбама члана 10. став 2. ЗКП РС не може заснивати пресуда, а указује се и на повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. У вези са овим приговорима овај суд налази да су они неосновани, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, није противрјечна сама себи нити разлозима пресуде, а пресуда садржи све разлоге о одлучним чињеницама. Ни приговор да је пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати, није основан јер су посебне истражне радње наређене од стране суда против НН учиниоца, а у току провођења тих радњи је утврђено да је то лице корисник телефона са СИМ картицом претплатничког броја 066/454-900, а то лице је оптужени В.П.. Стога је, а након што је на наведени начин идентификован, издата наредба број 11 0 К 014315 14 Кпп 97 од 14.11.2014. године према оптуженом В.П.. На резултатима проведених истражних радњи на основу наведених наредби, пресуда се супротно приговорима ове жалбе може заснивати, јер су те наредбе издате у законитом поступку.

Осим тога није учињена ни повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, јер жалба није изнијела разлоге из којих би се могло закључити да суд током главног претреса или приликом доношења пресуде није

примјенио или је неправилно примјенио коју одредбу овог закона, а да је то било или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. Стога су приговори и у овом основу побијања пресуде, неосновани.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба истиче да у односу на оптуженог В.П. нема ни једног материјалног доказа на основу којег би произишло да је учинио дјело за које је оглашен кривим. Тај приговор је тачан, али није основан, јер из исказа свједока С.М., М.Д. и Д.Ц. произилази да су они куповали опојну дрогу хероин од оптуженог В.П., а оптужени је са овим био и у телефонској комуникацији што је утврђено на основу посебних истражних радњи. Осим тога, свједок С.М. је исказао да му је оптужени П. рекао да хероин купује од лица које је муслиманске националности у насељу Ш. (сада С.т.

Првостепени суд је правилно оцијенио и садржај свједочења оптужених на главном претерсу, као и све друге доказе изведене на главном претресу, те оцјеном свих доказа коју је извршио у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, извео коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак да су оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде учинили кривично дјело за које су и оглашени кривим.

Из наведеног произлази да су приговори жалбе браниоца оптуженог В.П. неосновани и у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Кривични закон на штету оптуженог В.П. није повријеђен јер радње описане у изреци побијане пресуде садрже сва битна обиљежја кривичног дјела за које је овај оптужени оглашен кривим.

Повреду Кривичног закона у вези са жалбом браниоца оптуженог Е.Ц. на коју жалба није указала, овај суд је испитао у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, те нашао да Кривични закон на штету овог оптуженог није повријеђен.

Како жалбе бранилаца оптужених пресуду побијају због одлуке о кривичним санкцијама (казни и мјери безбједности), овај суд је разматрајући изречене казне нашао да је казна затвора у трајању од 6 (шест) година која је побијаном пресудом изречена оптуженом Е.Ц. престога, да у мјери изречене казне нису довољно дошле до изражаја олакшавајуће околности на које се пресуда позива у образложењу, па будући да је овај оптужени раније осуђиван за истоврсно дјело, те олакшавајуће околности немају карактер особито олакшавајућих које би представљале законски основ, односно могућност за изрицање мање казне од законом прописане, суд је дјелимичним уважавањем ове жалбе, оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 5 (пет) година као најмању мјеру казне која се може изрећи без примјене одредаба КЗ РС о ублажавању казне.

У вези са приговором жалбе браниоца оптуженог В.П. овај суд такође оцјењује да је оптуженом за кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена престога казна, па је и жалбу браниоца овог оптуженог дјелимично уважио и за ово дјело му утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет)

година, а узео као правилно утврђене казне затвора из пресуда Основног суда у Бањој Луци које су наведене у изреци ове пресуде, те примјеном одредаба КЗ РС о изрицању казне за дјела у стицају, овом оптуженом изрекао јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година.

Овај суд налази да су казне изречене оптуженима у свему примјерене тежини учињеног дјела, степену кривице оптужених и околностима под којима је дјело учињено, те да су те казне и довољне и потребне ради остваривања сврхе кажњавања прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Жалбама бранилаца оптужених се побија и одлука о трошковима кривичног поступка, међутим у разлозима жалби се само наводи да оптужени нису у могућности сносити те трошкове, а не образлаже се зашто би плаћањем трошкова било доведено у питање издржавање оптужених или лица која су они дужни издржавати. Из тих разлога, а будући да су оптужени оглашени кривим, правилно су обавезани на основу члана 99. став 1. ЗКП РС да накнаде трошкове кривичног поступка. Одлука о трошковима кривичног поступка се извршава по правилима која важе за извршни поступак и може се према одредби члана 99. став 4. ЗКП РС измијенити на начин да оптужени буде ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка, на коју је ранијом одлуком обавезан.

Из свих наведених разлога ваљало је жалбе бранилаца оптужених дјелимично уважити и на основу члана 328. став 1. ЗКП РС одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић